

Meditatie – Geloofd zij de Heere -

Luc. 1 : 68a: *'Geloofd zij de Heere, de God van Israël, want Hij heeft bezocht'*.

De adventsweken zijn begonnen. Het Kerstfeest nadert. De gemeente moet worden voorbereid op de komst van Christus. Wij gedenken Zijn eerste komst, wij verwachten Zijn tweede komst. Zo is de gemeente Gods te allen tijde adventsgemeente. Waar God komt, komt het lied. In Genesis 1 vinden wij het lied van de geboorte van hemel en aarde, in Lucas 1 de liederen van de komst van Christus in het vlees.

Hier horen wij Zacharias zingen, wonderschoon en wonderdiep. Ach, hoe lang waren zijn lippen gesloten geweest. Door eigen ongeloof was hij met stomheid geslagen. Hij had niet geloofd het Woord des Heren. Maar toen de naamgeving aan de orde kwam en allen wilden, dat het geboren zoontje Zacharias zou heten, toen, bij het schrijven van de naam Johannes, werd zijn mond geopend. Gesloten was zijn mond door eigen schuld, geopend is diezelfde mond, toe hij de genade Gods moest neerschrijven in de naam Johannes, dat is: God is genadig.

Zo is het nog! Stom zijn wij voor God door eigen ongeloof, geopend wordt de mond alleen door de genade Gods. Hier liggen de oorsprongen en de wellen van de verheerlijking Gods door de gevallen mens. God verheerlijken in Zijn eigen werk, dat is genade, genade alleen! Hoor Zacharias jubelen: Geloofd zij de Heere, de God van Israël! Zoals een rivier de wateren werpt door het gat in de dijk over de velden, zo wordt de lofverheffing Gods uit het hart omhoog gestuwd. Zacharias profeteert, ontvouwt dus het raadsplan van God. Hoor: Geloofd zij de Heere, de God van Israël. Het eerste wat hij zegt is niet gewijd aan zijn vroegere stomheid, ook niet aan zijn zoon Johannes (hoezeer de blijdschap over zijn vaderschap zijn hart doorstroomt) maar is gewijd aan *God!*

Niet wat er gebeurd is, staat op de voorgrond, maar *Die* het gedaan heeft: de God van Israël! Hier is Zacharias zichzelf geheel en al kwijt aan de Heere. Dan gaat het goed wanneer u alleen maar druk bent met de verheerlijking van God. Want in het bezingen van de God van Israël ligt het heil, het leven, de vrede. Daartoe waren wij geschapen, maar door de val hebben wij het schandelijk verleerd. Maar zie het wordt geleerd daar, waar Gods genade hart en mond vervult!

Want de God van Israël is de levende God! *Israël* heeft deze God niet uitgedacht maar *Hij* Israël. Hij is de enige, waarachtige God. Zacharias is doortrokken van de adventsgeur en hij ziet in zijn zoon Johannes het *pand*, de waarborg, dat God Zijn Zoon zou zenden en Zijn Woord zou vervullen. Daarom begint en eindigt hij in God, die Zijn Zoon gaf. Hij eindigt niet in Christus maar wordt door de Heilige Geest gebracht tot de God en Vader van de Heere Jezus Christus, die van eeuwigheid bewogen is geweest over een verloren mensengeslacht.

Ziet u Zacharias staan bij de wieg van zijn zoon? Hij viert reeds Kerstfeest in de schaduw van de kribbe. Jesaja stond ook reeds aan de kribbe, toen hij profetisch verlicht uitriep: 'Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven en men noemt Zijn Naam: Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst'. Het geloof ziet de toekomst als heden. Het is een verrekijker, waardoor Abraham de dag van Christus zag en zich verblijdde. Zo ook Zacharias. Hij profeteert: 'Want Hij heeft bezocht en verlossing teruggebracht voor Zijn volk'.

Hij heeft bezocht! 'Het moest nog gebeuren en zie: het was er al! Zo is het nog ook in de toepassing des heils. Waar God in de verlorenheid van ons bestaan, ons een uitzicht schenkt op Christus, daar zingen wij: 'Mijn God, U zal ik eeuwig loven, omdat Gij 't hebt gedaan'.

In het Woord der belofte is het heil aanwezig, terwijl toch later opgemerkt wordt, dat de dadelijke overbrenging in Christus nog moest plaats vinden. Verheug u, zolang de zon schijnt en zoek uit uzelf uitgeleid te worden om wat uw zielsoog eenmaal zag met ontroering en blijdschap dadelijk te mogen bezitten in het geloof. Christus alleen kan ons hart vervullen met de lof Gods.

Want Hij heeft *bezoekt*. D.w.z. God heeft naar ons omgezien, in gunst, in ontferming en genade. Dat juist is het wonder! Immers wanneer God de wereld en de mens bezoekt, kan het tweërlei zijn. God bezocht de oude wereld en zij was niet meer, Sodom, en het verdween van de aardbodem! Maar hier is het een bezoek in gunst, in ontferming! Hoelang was het niet donker geweest? Ruim 400 jaar had de profetie gezwegen. Ach, hoe donker was het in het hart van hen, die de Belofde verwachtten. Alles wees er op, dat de Heere Zijn volk vergeten had. Maar nee! God *heeft* omgezien, ook toen het zo donker was! God verliest Zijn volk nooit uit het oog. Ook nu niet! God heeft bezocht, ook in het Oude Testament. Maar het was telkens zo kort. De bezoeken werden steeds weer afgebroken. Maar dat is nu voorbij. Want Christus neemt vlees aan. Hij komt! Zacharias hoort de voetstap van Christus. Nu gaat Hij nooit meer weg. O, wat een blijdschap! Christus! Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond! Dat is Gods bezoek! Nooit legt Hij het vlees meer af. Nooit meer! Ons vlees en bloed heeft Hij aangenomen en meegenomen naar de hemel. Als de Zoon des Mensen zal Hij straks wederkomen om Zijn wachtende Kerk thuis te halen.

Wat een bezoek! Verheugen wij ons ook in dit geschenk? Want dit Kind verklaart ons de diepten van de ontferming Gods. Hij legt Gods hart bloot! Zullen wij dit genadebezoek verstaan, dan is ons nodig, dat onze blinde zielsogen ontsloten worden voor de grootheid van onze zonden. Want in de ontdekking aan onze zonden ligt het zoeken *van* God. Neerbuigend zoekend gaat de Heere ook tot u uit. Welk een drang! Eeuwige liefdesdrang! Waar *God* zoekt, wordt de zondaar schuldig, wordt de leegheid en holheid van het leven ontdekt en komt de schuldvraag aan de orde. Merkt u die trekkingen op? De Heere maakt Zichzelf onmisbaar en noodzakelijk.

Zie, daar daalt de Heere af, u krijgt bezoek! Het is het zalig ontmoetingsuur, het is de zalige vindenstijd, waarin Zijn komst uw heil volmaakt. De Borg in Zijn schuldvergevende genade en liefde wordt u ontdekt en u zinkt weg in aanbidding en zegt: Hij heeft ook mij bezocht, door mij te trekken naar Zijn kribbe! Daar stamelt u: Geloofd zij de Heere, de God van Israël, want Hij heeft bezocht, ook *mij*! Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave! Kent u dit bezoek? Zeg niet, dat u dit persoonlijk bezoek niet nodig hebt, want door dit bezoek alleen, d.w.z. door de persoonlijke toepassing des heils wordt u geleid naar de rotsvaste grondslag: God *gaf* Zijn Zoon!

Wanneer u dit bezoek niet kent, wacht u een ander bezoek, een bezoek van het toornend Lam, dat u als Rechter zal veroordelen. Val Hem dag en nacht te voet in deze adventsweken en bid: Bezoek mij met Uw heil; opdat ik aanschouwe het goede Uwer uitverkorenen; opdat ik mij verblijde met de blijdschap Uws volks; opdat ik mij beroeme met Uw erfdeel.

G. Boer, Gouda december 1949